

Životopis paní Marie Matyášové (Majka)

Paní Marie Matyášová přišla na svět se ve Strážnici 8. prosince 1940 v domě matčiny rodičů – Sochorů, v tehdejší Bednářské, dnešní Masarykově ulici a do rodiny Jana a Marie Matyášových jako prvorozená a nejstarší z celkem pěti dětí. Jejimi dalšími sourozenci byli později dvě sestry: Apolonie a Ludmila a dva bratři: Miroslav a Jiří. V době jejího narození otec pracoval jako dělník ve firmě Baťa a maminka byla zaměstnána jako úřednice ve strážnické spořitelně.

V roce 1940 zuřila v Evropě i ve světě 2. světová válka a o ní vypráví paní Matyášová, i přes její tehdejší nízký věk, různé příběhy, které sama zažila (o bombardování), nebo jí je řekli její rodiče nebo prarodiče a známí (o tajném a zakázaném srocování a tancování mládeže v dílně jejího dědečka bednáře, o smrti známého chlapce, přejetého nešťastnou náhodou projíždějícími vojáky atd.).

Už od dětství si paní Matyášová, které se běžně ve Strážnici mezi lidmi říká zkráceně „Majka“, zamilovala rodné město, které jen velmi nerada opouštěla. V šesti letech se celá rodina přestěhovala do Zlína kvůli otcově přání a získané práci, se kterou byl spojen byt v jednom z tzv. baťových domků. Tam také začala chodit do první a druhé třídy. Na období života strávené ve Zlíně příliš ráda nevzpomíná, i když se jí podařilo navázat některá přátelství, která přetrvala až do současnosti. Po pobytu ve Zlíně (1946-1948) se celá rodina vrátila natrvalo zpět do Strážnice, kde Majka v roce 1955 úspěšně absolvovala zdejší osmiletou základní školu. Po jejím ukončení v 15 letech Majka neodešla dál studovat na místním gymnáziu, i když ji někteří učitelé k tomu přemlouvali, především proto, že početná rodina neměla dostatek financí. Rodiče ji tak ke studiu nenutili a nechali rozhodnutí na ní. Majka se nakonec sama rozhodla nastoupit do nedaleké továrny na čokoládu „Maryša“ v Rohatci, kde strávila jako „maléřečka“ (Tak se podle ní říkalo dělnicím, které ručně malovaly na staniolové obaly obličejů a další znaky vyrobených čokoládových figurek.) celý svůj profesní život, tedy celkem 43 let, a to až do zaslouženého odchodu do starobního důchodu. Paradoxní je, že s manuálními činnostmi, které zde vykonávala, měla už na základní škole největší potíže (říká o sobě často, že byla taková „papla“), a to snad i kvůli povinnému a násilnému přeučování z původně přirozeného leváka na požadované psaní pravou rukou.

Zasluhou některých učitelů a kamarádů se Majka zapojila už od mladého věku do tehdy povolených spolků a sdružení, v nichž strávila desítky let. Nejprve od 50. let 20. století byla činná v Československém červeném kříži (dnešní Český červený kříž) a později od počátku 60. let 20. století vstoupila do tehdejšího Československého svazu požární ochrany (dnešní Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska), ve kterém je v rámci svých možností aktivní dodnes. Za celoživotní práci a příspěvek k rozvoji dobrovolného hasičstva, v němž například více než 50 let vedla místní hasičský dorost a mládež, bylo paní Matyášová v roce 2001 v Přebyslavi slavnostně uděleno nejvyšší ocenění dobrovolných hasičů – titul „Zasloužilý hasič“. Po pádu komunistické moci roce 1989 a nástupu svobodnějších časů se Majka začala angažovat i v do té doby nepovolených spolcích jako jsou: tělovýchovná jednota Orel nebo místní muzejní a vlastivědný spolek. Celý život se také snažila jako hluboce věřící člověk podle svých možností co nejaktivněji vypomáhat při církevních akcích v místní farnosti. I když je Majce přes osmdesát let má stále bystrou mysl a dobrou paměť. Svě životní zážitky, strážnické obyčeje a zvyky dodnes předává na veřejných akcích v místním skanzenu i na různých besedách a setkáních ve školách i na veřejnosti.

Paní Matyášová byla nucena celý život překonávat různé překážky a složité životní situace spojené také s rozdílnými politickými postoji a názory otce na vývoj v naší zemi po roce 1948. Celý život prožila sama a nezaložila vlastní rodinu, snad i pro to, že se často starala o děti jiných: sourozenců, příbuzných, přátel nebo o děti zapojené do hasičského sdružení. Je o to obdivuhodnější, že životní překážky, které musela překonávat, v ní nezanechaly zásadní zahořklost či zklamání. Je stále člověkem, který se aktivně zajímá o dění kolem nás a který dodnes vede k tomuto aktivnímu a pozitivnímu přístupu i své okolí.

Ve Strážnici 11.3.2023